

hvor der mangler noget. Man møder borgere, som efter at have henvendt sig til 6, 7, 8 forskellige offentlige instanser stadig væk ikke har fået løst muligheden for at udfylde et donorkort. Og det er selvfølgelig stærkt problematisk.

Det, vi havde lagt op til, var, at når man får tilsendt skemaet, så skulle der være disse tre valgmuligheder: ja, nej eller ved ikke. Under ja-muligheden skulle der så yderligere være mulighed for, at man kunne skille det op og sige ubetinget ja til alt eller delvis til måske nogle organer. Og der kan jeg godt se, at jeg selvfølgelig burde have husket fra debatten sidste gang, det her forslag blev fremsat, som fru Jette Gottlieb påpeger det, at der også burde være den mulighed, at man giver tilladelse betinget af, at ens pårørende efterfølgende også siger ja. Den mulighed ville også være rar at få ind, og alt andet lige tror jeg på, at det ville kunne øge antallet, der siger ja – om ikke andet så med den mulighed.

Sundhedsministeren sagde, at der allerede er foretaget en masse med hensyn til oplysningsindsatsen, og det er jo dejligt at høre. Det er rart at høre, at man gør meget. Jeg må indrømme, at jeg ikke har lagt så meget mærke til den massive oplysningskampagne, man har iværksat, men jeg tror det gerne, og det må så bero på, at jeg ikke lige har været dér, hvor oplysningskampagnen har været målrettet imod, og det er selvfølgelig ærgerligt.

Men det, jeg lagde særlig meget vægt på og meget mærke til, var, at ministeren sagde, at fremover vil man udsende en sådan pjeces eller et skema, når man udsender sygesikringskortet. Og det vil sige, at der så er en konkret henvendelse til borgeren og en konkret mulighed for, at man kan tage stilling, og en konkret mulighed for, at man med det papir i hånden kan udfylde og indsende. Og dermed behøver man faktisk ikke at rende de offentlige myndigheder på dørene for at få muligheden for at udfylde et donorkort. Det kommer med posten, når man alligevel får et nyt sygesikringskort. Og der kan man så sige, at så er den del af vores beslutningsforslag i hvert fald overflødig, for så er det på plads.

Jeg undrer mig så over, at sundhedsministeren sagde, at hvis man kører for aggressivt frem – det mener jeg nu ikke vi på nogen måde gør med vores forslag – men hvis man gjorde det, kunne man komme i den situation, at antallet af donorer ville falde. Det tror jeg næppe. Jeg tror ikke, at de, der i dag har taget stilling og sagt, at

de gerne vil donere deres organer, går ned og trækker deres tilsagn tilbage, fordi man opfordrer andre borgere til at tage stilling til, om de vil donere deres organer eller ej. Det tror jeg ikke. Det skal jo naturligvis ikke være sådan, at man bliver ved med at sende opfordringer til dem, der er registreret i donorregisteret, om at tage stilling, det har de jo sådan set allerede gjort.

Socialdemokratiet ville ikke være med til det, SF ville ikke være med, og Det Radikale Venstre ville heller ikke være med. Ellers hørte jeg jo, at der var positive tilkendegivelser, om end partierne naturligvis har fritstillet deres medlemmer. Så der var positivitet fra de øvrige partier, og det er jeg glad for. Det vil jeg gerne have lov til at takke for.

SF var for så vidt enig i, at man skulle prøve, om ikke vi kunne få nogle flere, der frivilligt melder sig som organdonorer, men de ville ikke være med til de metoder, som vi i Frihed 2000 har skitseret i forslaget her. Og det er selvfølgelig ærgerligt. Jeg sad så og lyttede lidt efter, hvad forslaget så er. Hvad er så SF's forslag? Men det var der ikke.

Det er selvfølgelig ærgerligt. Altså det står SF frit for at stemme imod, men hvis SF er enig i intentionerne, så håber jeg da, at SF på et tidspunkt gør sig nogle overvejelser om, hvordan man så vil nå målet, hvis ikke det her er vejen frem til det.

Hr. Holger Graversen spurgte: Hvad nu, hvis forslaget her bliver vedtaget og organdonationen er juridisk bindende og vi så står i den situation, at pågældende desværre står over for at skulle afgå ved døden og de pårørende så modsætter sig organdonation? Hvad gør man så i det dilemma, som opstår dér?

Ja, det dilemma er der jo allerede i dag, og hvad gør man i dag? Ja, dér føjer man i langt de fleste tilfælde de pårørende og siger: O.k., vi bøjer nakken, det er i orden, I har jeres ret til at sige fra.

Men sundhedspersonalet gør jo selvfølgelig et stykke arbejde for at prøve at påvirke og tale fornuft til de pårørende. Der står jo altså også en anden patient, en borger, i den anden ende af hospitalet, som har brug for de organer. Man prøver jo på at overtale på en eller anden måde.

Og jeg tror på, at hvis forslaget her vedtages, så vil det blive nemmere i fremtiden. De pårørende vil allerede som udgangspunkt vide, at den afdøde har taget stilling, og at det er juridisk bindende. Allerede dér vil mange sige: